

DOLORES REDONDO

Áldozat a viharnak

A szórt fénynek és a sötét felhőkkel borított égnek köszönhetően Pamplona elnyerte lakóitól a „Mordor” becenevet. A Baztánban más időjárás volt, derültebb és sápadtabb éggel, a ködös ragyogás szinte bántotta a szemet és különös fényel árasztotta el a tájat, azonban így sem lehetett túl messzire látni. Az elizondói rendőrkapitányság az előző naphoz képest szokatlanul nyugodt volt, és amikor Amaia kiszállt az autóból, érezte, ahogy a csend palástként terül szét a völgyben, a magasból lehetett hallani, ahogy a Txokotóban zubog a folyó, de alig látszódott, mert eltakarták az elizondói házak évszázados kövei. Amaia ismét körbenézett az irodában: fél tucat fénykép a bölcsőről, a játékmackóról, a Valentín Esparza hátizsákjából előbukkanó holttestről, az üres koporsóról, ahonnan ellopták a kislány maradványait, az asztalon pedig az igazságügyi orvosszakértői jelentés hevert kinyitva. San Martín megerősítette, hogy a halált fulladás okozta. A mackó orrának alakja és mérete teljesen egyezett a kislány homlokán található nyommal, a fehér szőrszálak a szája szélénél pedig szintén a játéktól származhatnak. A pár csepp a gyermek arcán saját és Valentín Esparza nyála volt, a játék által árasztott penetráns bűz eredetét pedig még nem sikerült meghatározni.

– Még semmi sem biztos – magyarázta Montes –, az apa még mindig mondhatja, hogy megcsókolta a gyereket, mielőtt az anyósánál hagyta.

– Amikor San Martín megerősítette, hogy nyálat is találtak, megkérdeztem a nagyanyját, megmosdatta-e a kislányt és ő megerősítette, hogy lefekvés előtt valóban megfürdette. Ha lenne is bármilyen, a szüleitől származó nyom, azt a víz lemosta volna – magyarázta Amaia.

– Egy ügyvéd úgy érvelne, hogy valamikor megpusztilta a játékot, amivel később megfojtották, és így a nyál közvetve került az arcára – elmélkedett Iriarte.

Zabalza kételkedve felvonta szemöldökét.

– Mi a probléma? Nincs ebben semmi különös – kereste Iriarte a meg-erősítést Amaianál. – Amikor a gyerekeim kisebbek voltak mindig arra kértek, hogy pusziljam meg az összes babájukat.

– Egy négy hónapos kislányról van szó, nem hinném, hogy megkérte volna az apját, hogy csókolja meg a játékmackót, továbbá Esparzára ez a magatartás nem is jellemző. A nagymama szerint a veje ritkán ment fel az emeletre, és azon a napon a konyhában maradt sörözni, így a lánya kísérté fel, hogy lefektessék a gyereket – vette a kezébe Amaia a fényképeket, hogy szemügyre vehesse őket.

– Én viszont újabb információval tudok szolgálni – szólt Zabalba. – Megvizsgáltam a cellában készített képeket, és bárhogy tekertem fel a hangot, semmi sem hallatszik. Mivel a kép minősége viszont elég jó, eszembe jutott, hátha valaki szájról is le tudja olvasni, és elküldtem egy barátomnak, aki egy erre szakosodott szervezetben dolgozik. Minden kétséget kizáróan úgy véli, hogy Esparza a következőket mondta: „Átadtam Ingumának, mint annyi más áldozatot.” Ki akartam keresni Ingumát a rendszerből, de senki nem jelenik meg ezen a néven.

– Inguma? Biztos ebben? – kérdezte döbbenten Amaia.

– Azt állítja, egészen biztosan „Inguma”.

– Érdekes, ugyanis a kislány dédnagyanyja elmesélte nekem, hogy Inguma egy éjjeli szellem, amely bekúszik az alvók szobájába, a mellükre telepszik és megfojtja őket, hogy ellophassa a lélegzetüket – fordult Etxaide felé. – Azt is állítja, hogy az ölte meg a kislányt.

– Ez bizony a hagyományos mondavilág egyik legősibb és legsötétebb teremtménye, egy gonosz szellem, aki éjszaka jelenik meg a házban, amikor a lakók már álomba merülnek, megszorítja nyakukat, hogy megnehezítse a légzést és ezzel mérhetetlen szenvedést okoz nekik; őket tartják a lidércnyomás és az éjszakai fulladás kiváltóinak. Ez manapság apnoéként ismert: az az időszak, amikor az alvó lélegzete látszólag ok nélkül megszakad, és néhány másodperc múlva újra elindul, vagy egyéb esetekben olyannyira elhúzódik, hogy halált is okozhat. Dohányosoknál és nagyon testes embereknél fordul elő leginkább. Érdekes módon úgy gondolták: veszélyes nyitott ablak mellett aludni,

hiszen akkor Inguma minden nehézség nélkül bejut. És éppen ezek a légzési nehézségekkel küzdő emberek tartották az legutolsó reteszig bezárva ajtóikat és ablakaikat, hiszen úgy képzelték, a legszűkebb rés is elegendő ahhoz, hogy átcsusszanjon rajta. Természetesen őt okolták a bölcsőhalálért is. Lefekvés előtt varázsigét mormoltak, hogy védekezzenek a démon ellen, valahogy így szólt: „Inguma, nem félek tőled” – rendkívül fontos volt így kezdeni, akárcsak a boszorkányokkal, előre meg kellett határozni, hogy ha az ember hitt is létezésükben, nem félt tőlük. És így folytatódott:

Inguma, nem félek tőled.

Istent és Mária anyánkat hívom oltalmazónak.

Az égen csillagok, a földön füvek, a parton homok.

Amíg mindent össze nem számolsz,

Ne jelenj meg nekem!

Ez a ráolvasás szép formulája, amellyel a démont arra kényszerítik, hogy egy örökkévaló rituálét hajtson végre, a boszorkányok *eguzkiloréjához* hasonlóan – nekik az összes sarkot kellett megszámlálniuk, mielőtt a házba lépnek, addig viszont megvirradt, így kénytelenek voltak eltűnni. Az hívta fel a figyelmemet erre, hogy ez a démon az egyik legkevésbé tanulmányozott jelenség, amely pedig pontos jellemzőkkel rendelkezik más kultúrákban is.

– Szeretném hallani, amikor bemeséli a bírónak, hogy egy démon ölte meg a lányát – jegyezte meg Montes.

– Nem ismeri be, hogy ő maga ölte meg a lányt, de nem is tagadja, inkább úgy mondja, átadta neki – magyarázta Iriarte.

– „Mint annyi más áldozatot” – tette hozzá Zabalza. – Vajon mire céloz ezzel, talán már követett el ilyesmit?

– Nos, ebben a pillanatban nehéz lenne áthárítani a felelősségét egy démonra; ma reggel benéztem az otthonába, és volt alkalmam összefutni egy szomszédasszonnyal, aki későig tévézett és „véletlenül” akkor nézett ki az ablakon, amikor meghallotta a pár kocsijának a hangját, amire felfigyelt. Elmondása szerint azt hitte, a kislány rosszul van, és addig

fülett, amíg meg nem hallotta a kocsit elhajtani, nagyjából huszonöt perc múlva. Kinézett az ajtó kémlelőnyílásán – „természetesen semmi leskelődés nem volt” –, csak hogy tudja, hogy a kislány jól van, és látta, hogy a férj egyedül megy el.

Iriarte vállat vont.

– Akkor megvan.

Amaia egyetértett. Minden arra utal, hogy egyedül követte el, de három dolog nem világos: a játék émelyítő szaga, a megátalkodottság, hogy a testet nem szabad elhamvasztani, és az „annyi más áldozat”.

– Igaz is – mutatott a kezében lévő fényképre. – Van valami a koporsóban vagy képhiba?

– Van – erősítette meg Iriarte. – Az első megrázkódtatástól nem vettük észre, de a temetkezési vállalat alkalmazottja felhívta rá a figyelmünket. Úgy tűnik, Esparza három csomag cukrot helyezett a koporsóba és letakarta egy fehér kendővel. Első ránézésre nem is tér el a béléstől. Szándékosan csinálhatta, nehogy valaki észrevegye a súlykülönbséget, amikor felemeli a koporsót.

– Jól van – szolt Amaia és visszatette a fényképet a helyére. – Folytatjuk és közben figyelünk, hátha a harmadik nyom egy újabb szálat nyit. Talán valakit felvett útközben. Jó munkát! – fejezte be a megbeszélést. Jonan kissé hátra maradt.

– Minden rendben, főnök?

Amaia igyekezett nem létező nyugalmat erőltetni magára. Kinek akar hazudni? Jonan olyan jól ismerte őt, mint saját maga, de tudta, hogy nem lehet mindent elmondani. Megengedett magának egy őszinte gesztust, hogy elkerülje a nemkívánatos témákat.

– Flora nővérem Elizondóban van és temetést akar szervezni anyáknak. Már maga az ötlet is kihoz a sodromból, és ami még rosszabb, úgy néz ki, a család többi tagja is támogatja, beleértve Jamest. Akárhogyan is próbáltam elmagyarázni, miért is gondolom, hogy életben van, nem tudom őket meggyőzni, és csak annyit sikerült elérnem, hogy most engem vádolnak, amiért nem hagyom lezárni életük eme epizódját.

– Nem tudom, hasznosnak tartja-e a meglátásomat, de én sem hiszem, hogy a folyóba esett.

Amaia ránézett és sóhajtott.

– Természetesen hasznosnak tartom, Jonan, nagyon is... Jó rendőr vagy, megbízom az ösztönödben, és nagyon sokat jelent nekem, hogy annyi más vélemény ellenében velem értesz egyet.

Jonan tétován bólintott, bár minden meggyőződés nélkül, miközben megkerülte az asztalt, hogy összeszedje a fényképeket.

– Elkísérhetem, főnök?

– Hazamegyek, Jonan – felelte Amaia.

Jonan elmosolyodott, majd kilépett az irodából, és Amaia magára maradt az ismerős érzéssel, hogy nem sikerült átejtetni azt, aki nagyon jól ismeri.

Levezetett a Txokoto felé és elhajtott a Juanitaenea mellett. Láta az építkezési anyagokat felhalmozva az ajtónál, de semmiféle tevékenységet nem tapasztalt. A kerületbe érve eszébe jutott, hogy benézhetne a cukrászdába, de végül elvetette az ötletet, túl sok dolog kavargott a fejében, és nem hiányzott egy beszélgetés Rosszal a temetésről. Ehelyett áthajtott a Giltxaurdi hídon és a régi piacnál parkolt le. Visszament az úton, és tanácstalanul megállt a homlokzat ajtója előtt. Mindegyik egyformának hatott. Végül az egyik mellett döntött és megkönnyebbülten mosolygott, amikor Elena Ochoa nyitott ajtót.

– Beszélhetünk? – kérdezte az asszonyt.

Válasz helyett a nő a karjánál fogva nagy lendülettel behúzza a házba, majd még egyszer körülnézett az utcán. Mint az előző alkalmakkor is, bevezette a konyhába, és a fölösleges szószaporitást mellőzve elővett két kávéscsészét és ráhelyezte egy papírszalvétával letakart műanyag tálcára. Amaia hálás volt a csendért. Minden kávéfőzéssel eltöltött percet arra használt fel, hogy rendezze a fejében a benyomásokat – aligha nevezhette ezeket gondolatoknak vagy ötleteknek –, amelyek odavezették. Lüktettek a fejében, akár egy ütés utóhangjai, az ismétlődő képek keveredtek az emlékeiben őrzött foszlányokkal. Válaszokért jött, de a kérdéseiben sem volt biztos. „Minden választ megkapsz, ha képes leszel megfogalmazni a kérdéseket” – visszhangzott fülében Engrasi tanácsa, de előtte csak egy kis üres, fehér koporsó volt, amelyben valaki behelyettesített egy testet

néhány zacskó cukorral, és egy szó: „áldozat”. E két dolog kombinációja baljósan gomolygott előtte.

Amaia figyelte az asszonyt, aki nagy erőfeszítést tett, hogy uralkodjon a keze remegésén, miközben cukrot tett a csészébe. Elkezdte kevergetni az italt, de ahogy a kiskanállal megkocogtatta a porcelánt, még zaklatottabb lett. Megtorpant és hirtelen a tálcára dobta a kanalat.

– Bocsásson meg, nagyon ideges vagyok. Mondja, mit akar, és járjunk a végére!

A baztáni udvariasság. Az a nő nem akart vele beszélni, nem akarta látni az otthonában, megkönnyebbülten felsóhajt, amikor Amaia kilép onnan, de kávéval vagy étellel kínálni a vendéget szent kötelesség, és ezt nem hagyná ki. Azon asszonyok közül való volt, aki megteszi, amit meg kell tennie. Ezzel a meggyőződéssel Amaia a kezébe vette a kávé, amit úgysem kóstol meg, és megszólalt.

– Előző látogatásomkor megkérdeztem, hogy a csoport mutatott-e be emberáldozatot...

A nő most már láthatóan remegett.

– Kérem... Menjen, nem mondhatok semmit.

– Elena, segítenie kell nekem. Az anyám szabadon kóborol; meg kell találnom azt a házat, és tudom, hogy ott megtalálom a válaszokat is.

– Nem mondhatom meg önnek, megölnek.

– Kik?

Elena összeszorított ajkakkal ingatta a fejét.

– Megvédem – nézett lopva Amaia egy kis Szűzanya-szoborra: előtte egy apró gyertya égett, amelynek aljára egy sokat használt rózsafüzér volt tekerve, mellette pedig néhány Krisztus-ábrázolás volt.

– Ön nem tud megvédeni ettől.

– Ön szerint volt áldozat?

Elena felállt, a mosogatóba öntötte a kávé, és háttal Amaiának elmosa a csészét.

– Nem, nem hiszem. A bizonyíték erre, hogy ön itt van, és akkoriban Rosario volt az egyetlen várandós nő a csoportban. Ezerszer hálát adtam azért, hogy nem követtek el semmit, talán csak üres szölamok voltak,

hogy még nagyobb benyomást tegyenek ránk, vagy veszélyesebbnek és hatalmasabbnak mutatkozzanak...

Amaia körbenézett az amulettekkel telepakolt házban; egy szegény asszony okoskodott itt abban bízva, hogy a dolgok úgy mentek, ahogyan ő remélte, bár kétségbeesett mozdulatai elárulták, hogy valójában ő sem hitt a saját szavaiban.

– Elena, nézzen rám! – parancsolta.

A nő elzárta a csapot, letette a szivacsot és megfordult.

– Egy másik kislánnyal együtt születtem, egy ikertestvérrel, aki hivatalosan bölcsőhalálban hunyt el.

Az asszony a félelemtől és sírástól barázdált arcához emelte a hideg víztől kivörösödött kezét, és megkérdezte:

– Hol van eltemetve? Hol van eltemetve?

Amaia megrázta a fejét, amint látta, ahogy Elena egyre feszültebb és elmagyarázta:

– Nem tudjuk. Megtáláltam a sírt, de a koporsó üres volt.

Borzalmas sikoly szakadt fel az aprócska nőből, nekiment Amaiának, aki döbbenten felállt.

– Tűnjön a házamból! Takarodjon innen, és többé be se tegye a lábát!
– taszigálta a folyosó felé. – Kifele! Tűnjön innen!

Amaia kinyitotta az ajtót, és még egyszer megfordult kéréssel:

– Csak annyit áruljon el, hol van ez a ház.

Az ajtó becsukódott előtte, bár belülről nem csitult az asszony fojtott zokogása.